

Hangok

Hangokkal telítve a természet,
Hegyek, völgyek, puszták, tengerek,
A csend-lakatra zárt mindenséget
Hangok bűvös kulcsa nyitja meg.

Társaink a hangok, köztünk járnak,
Laknak velünk egy udvart, szobát,
Szívhatnék bár — érzek furcsa vágyat —
Hangokat friss levegő gyanánt.

Sodródtam a hangok áramában
Át e zajló, széles életen,
S enhangommal váll váll mellett álltam,
Mintha volna édes gyermekem.

Ismerek sokféle hangot: egyik
Mintha volna csöndes zug, sötét,
Másiktól a mennyek boltja nyílik,
S csillaga tekintetemben ég.

Némely hang ellobban, s pernye gyásza
Száll utána — minden elveszett,
Másik: puskagolyó sivitása,
Mely jajongva üt belénk sebet.

Azt a hangot keresem, mi lelkem
Szüret-ragyogással tölti meg,
A hangot, melynél még soha szebben
Nem mondatott: ég, föld, emberek.

BAKA ISTVÁN fordítása